M. JOHN HARRISON - TURISM

Traducere din limba engleză

ANTUZA GENESCU

M. JOHN HARRISON nu este un autor prolific şi, până nu demult, a fost puţin cunoscut marelui public american. În Marea Britanie însă este o figură de culise influentă încă din vremea revistei *New Worlds,* editată de Michael Moorcock la sfârşitul anilor şaizeci, deşi opera sa, nu este foarte întinsă. Harrison şi-a publicat prima povestire în revistaTVew *Worlds,* în 1975, iar în deceniile următoare a apărut în *Interzone, The Magazine of Fantasy & Science Fiction, Other Edens, Little Deaths, Sisters ofthe Night, MetaHorror, Elsewhere, New Ter-rors, Tarot Tales, The Shimmering Door, Prime Evil, The New Impro-vedSun* şi alte publicaţii. Povestirile sale au fost adunate în volumele *The Machine în Shaft Ten and Other Stories, The Ice Monkey, Travel Arrangements: Short Stories, Things That Never Happen.* Dar, dintre toate lucrările sale, cele mai reuşite s-au dovedit a fi povestirile şi romanele despre misteriosul oraş Viriconium, striate pe tărâmul de graniţă, schimbător şi amorf, dintre science-fiction şi fantasy. Ciclul Viriconium a fost republicat recent într-un singur volum, *Vi-riconium,* care cuprinde romanele *The Postel City, A Storm ofWings, În Viriconium,* şi culegerea de povestiri *Viriconium Nights.*

În anii nouăzeci, Harrison a abandonat genul pentru a scrie o serie de romane considerate „mainstream" (deşi multe dintre ele conţin elemente fantastice subtile), cum sunt *Climbers* şi *Signs ofLife,* dar nu demult a revenit la science-fictionul pur, cu o *space opera* sti-lată şi extrem de elaborată, intitulată *Light.* Ea atrage suficientă atenţie şi ar putea capta şi interesul cititorilor americani, care l-au ocolit până acum. Harrison a mai scris romanele *The CommittedMen* şi

The Centauri Devii şi *The Course ofThe Heart. În* 2006, romanul său *Nova Swing* a obţinut premiul Arthur C. Clarke. O povestire de-a lui a apărut în **Antologia Dozois** nr. 17.

În povestirea de mai jos, originală şi de atmosferă, Harrison ne conduce la o destinaţie turistică pe care n-o veţi găsi în nici un ghid de călătorie din ziua de azi...

Jack Serotonin stătea într-un bar de pe Strada Strait, aflat chiar în aureola evenimentelor din Raintown, şi vorbea cu un bărbat gras de pe altă planetă, care-şi zicea Antoyne. Jucaseră zaruri toată noaptea. În curând se crăpa de ziuă şi lumina cafenie care venea de pe stradă, insistentă, dar slabă, se furişa discret în bar.

– N-am fost niciodată înăuntru, recunoscu grăsanul, referindu-se la zona evenimentelor, dar eu zic că...

– Dacă ai de gând să spui prostii, îl sfătui Serotonin, mai bine ține-ți gura.

Grăsanul se arătă ofensat.

– Hai să mai bem ceva, îl îndemnă Jack.

Barul se afla pe la mijlocul străzii murdare şi cam înguste, înțesată de clădiri cu două etaje. Cele mai multe aveau scânduri la geam. Ca mai toate străzile din partea aceea a oraşului, Strait gemea de pisici, mai ales în zori şi la amurg, când felinele intrau şi ieşeau din zona evenimentelor. În cinstea lor, barul se numea *Pisica neagra, pisica alba.* Avea o tejghea de zinc incomodă, pentru că era cam înaltă. În spatele ei se înşirau sticle cu licori de culoare îndoielnică. Câteva mese stăteau răsfirate. Fereastra înaltă se aburea repede, dar numai lui Antoyne îi păsa. Dimineața, în bar persista mirosul de usturoi prăjit cu o seară

Înainte. Uneori mirosea şi a hoit, de parcă din aureola eveni-mentelor se furişase o creatură în întuneric şi, după câteva încercări de a respira aerul din bar, îşi dăduse sfârşitul sub masa din colț. Operatorii mascați atârnau sus de tot, în colțuri, ca pânzele de păianjen. Nu aveau mare lucru de făcut.

Jack îşi făcea veacul prin bar. Acolo mânca. Dar făcea afaceri în afara lui. Acolo îşi primea corespondența şi tot acolo trata cu clienții. În realitate, localul, rău famat, se putea numi un punct de plecare cu poziție bună, nici prea departe de zona evenimentelor, dar nici prea aproape de ea ca să-i simtă efectele. Şi mai avea un avantaj: Jack se avea bine cu proprietara lui, Liv Hula, o femeie care nu punea pe nimeni să se ocupe de bar, ci făcea toată treaba ea singură, zi şi noapte. Oamenii credeau că e pe post de barmaniță, iar ei îi convenea. Nimeni n-o auzea plângându-se. Era genul de femeie care, după patru-zeci de ani, se închide în ea. Scundă, slabă, cu păr cărunt tuns perie, tatuată pe antebrațele musculoase, avea o expresie a feței care lăsa impresia că se gândeşte întotdeauna la altceva. Punea muzică în bar. Îi plăceau ritmurile cu influență indiană şi pie-sele prelucrate electronic, la modă cu câțiva ani înainte. Era cam de vârsta lui Jack Serotonin. Adică aveau amândoi destulă experiență de viață ca să nu se lase duşi de nas.

– Măi, îl certă ea pe Jack, lasă-l pe grăsan în pace. Fiecare cu părerea lui.

Serotonin se uită lung la ea.

– Nici măcar n-o să-ți dau o replică, să ştii.

– Ai avut o noapte nasoală, Jack?

– Tu ar trebui să ştii, doar ai fost acolo.

Liv Hula turnă în paharul lui Jack un gât de rom Black Heart şi într-altul băutura pe care o servea grăsanul.

– Eu zic că ai fost acolo de unul singur, măi, Jack, spuse ea. Mai tot timpul.

Râseră amândoi. Pe urmă femeia privi peste umărul lui, la uşa deschisă, şi spuse:

– Cred că ți-a venit un client…

Femeia din prag era puțin prea înaltă pentru tocurile pantofilor la modă pe care-i purta. Avea mâini lungi şi subțiri şi o privire când speriată, când calmă, ca mai toate turistele. Era şi puțin ezitantă. Elegantă, dar stângace. Dacă ştia cum să-şi poarte hainele, fie făcuse eforturi să învețe lucrul ăsta, fie avea un talent niciodată exploatat suficient. La prima impresie, ai fi zis că se rătăcise. În dimineața aceea, când intră în bar, purta un taior negru - o jachețică asortată cu fusta lungă până la gambe, crăpată - sub o blană de culoarea mierii. Stătea în uşă nesigurăpe ea, cu razele matinale reci din Strada Strait bătându-i pe spate şi cu jumătate de față sclipind, deloc favorabil, în lumina care pătrundea pe geam.

– Mă scuzați, eu… fură primele cuvinte pe care le rosti. Auzindu-i vocea, operatorii ieşiră din umbră şi îşi croiră drum spre ea din toate colțurile. Începură să se rotească deasupra ca-pului ei ca stafiile sau ca liliecii, ca nişte confetti, ca fumul, ca nişte bătrâne care strângeau între degete vechi şuvițe împle-tite. Recunoşteau imediat distincția când o întâlneau.

– Măi, măi, şoptiră ei. Ce mâini frumoase!

– Putem să vă ajutăm cu ceva?

– Orice, draga mea…

– Ce mâini fermecătoare! Liv Hula se amuza.

– Cu mine n-au făcut niciodată aşa, recunoscu ea în fața femeii cu haină de blană. Apoi îi trecu brusc prin fața ochilor

imaginea propriei vieți împovărate, ieşite din neantul sărăciei, până şi în rarele clipe când părea să răzbească printre necazuri.

– Dacă-l cauți pe Jack, uite-l acolo, îi spuse ea. Întotdeauna îl băga pe Jack în față. Pe urmă se spăla pe mâini de ce se întâmpla. De data asta, Jack aştepta. Nu prea avea de lucru, era un an slab, deşi n-ai fi zis, dacă te luai după numărul mare de nave înghesuite pe cosmodromul turistic. Se considera inteligent şi

ambițios, însă femeile îl vedeau slab, ros de contradicții, atrăgător - o încercare de feminizare eşuată. Se matolea de săptămâni întregi cu Antoyne grăsanul şi Liv Hula, dar tot nu-şi arăta vârsta. Acum stătea în picioare, cu mâinile în buzunar. Femeia nou-venită se apleca spre el, de parcă numai aşa reuşea să descopere pe ce lume se află. Cu cât se apropia mai mult de el, cu atât mai nesigură părea. Ca majoritatea turiştilor, nu ştia cum să pună problema.

– Vreau să mă duci acolo înăuntru, îi spuse ea, în cele din urmă.

Jack îşi duse degetul la buze. Nu-i plăceau afirmațiile îndrăznețe.

– Mai încet, îi sugeră el.

– Îmi cer scuze.

– Nu face nimic, zise el şi scutură din umeri.

– Pe-aici toți suntem prieteni, interveni Liv Hula. Jack o privi chiorâş, apoi îi surâse.

Turista zâmbi la rândul ei.

– În zona evenimentelor, preciza ea, ca să nu existe îndoieli. Avea trăsături fine, dar distincte, semne ale unor dorințe greu de înțeles pentru Jack. Nu se uita la el când vorbea. Asta ar fi trebuit să-l punăpe gânduri. În schimb, o conduse la o masă unde discutară vreo cinci minute în şoaptă. Nimic mai uşor decât ce vrea ea, îi spuse el. Dar trebuie să ştie că există riscuri şi că, daci subestimează gravitatea întâmplărilor petrecute acolo, o face pe răspunderea ei. Ar fi fost un prost să nu-i spună totul în față. Un iresponsabil, insistă el. Banii trecură din mâinile femeii într-ale lui. Apoi se ridicară amândoi şi ieşiră din bar.

– Încă un fraier care-a muşcat-o, remarcă Liv Hula, destul de tare ca Jack să se oprească în uşă.

Antoyne susținea că pilotase nave în picaj împreună cu Ed Chianese. Stătea toată ziua cu coatele sprijinite pe bar şi se holba pe fereastră, la dârele rămase în urma navelor în ateri-zare, deasupra caselor de vizavi, pe Strada Strait. Cei mai mulți nici nu credeau că el a zburat vreodată, dar îl considerau ca-pabil să preia un mesaj şi să-şi țină gura închisă. Un singur lucru spunea Antoyne despre sine însuşi:

– Nimeni nu dă doi bani pe un grăsan pe care-l cheamă Antoyne.

– Ai dreptate, îl aproba Liv Hula deseori.

După plecarea lui Jack, în bar se lăsă liniştea. Operatorii mascați se calmară şi se retraseră în colțurile lor, dându-le as-pectul obişnuit, acela de

murdărie eternă. Antoyne se uită la masa din fața lui, apoi își întoarse privirea spre Liv Hula. Poate c-ar fi vrut să vorbească despre Jack sau despre turistă, dar, în cele din urmă, nici unul nu găsi nimic de spus. Grăsanul era supărat că Liv Hula îi ținuse partea în fața lui Jack Serotonin. Își trase dintr-odată scaunul în spate, făcându-l să scârțâie nemulțumit pe podeaua de lemn. Se ridică, se duse la geam și șterse aburii cu palma.

– E tot întuneric, spuse el.

Liv Hula fu nevoită să recunoască adevărul din vorbele lui.

– Hei, uite-l pe Joe Leone, o anunță Antoyne.

Vizavi de *Pisica neagră, pisica albă* se ridicau obișnuitele fațade ciuntite și strâmbe ale clădirilor care-și pierduseräîncrederea în integritatea structurii lor și acum adăposteau ateliere de refacere ieftine, specializate în operații cosmetice sau hibrizi unici. Nu se puteau numi saloane de înfrumusețare. Munca pe care o făceau costa prea puțin. Primeau treburi mărunte de la francizele Uncle Zip și Nueva Cut din centru, dar și de la Băieții din Umbră, cum se întâmplase cu Joe Leone. Acesta tocmai se târa pe Strada Strait, proptindu-se de garduri și zi-duri ca să se mențină în picioare. Vlaga când îl părăsea, când îi revenea. Cădea, rămânea pe jos un minutdouă, apoi, cu mari eforturi, se ridica iar. Grea muncă. Se vedea că tine ceva într-o mână, în vreme ce cu cealaltă se ținea de garduri. Cu cât avansa, cu atât arăta mai dezorientat.

Antoyne improviza o portavoce din pumnii săi umezi și, imită un comentator sportiv de la Radio Retro:

– ...oare va reuși de data asta?

– Să ne spui și nouă când ai de gând să te alături rasei umane, Antoyne, îl rugă Liv Hula.

Grăsanul scutură din umeri și se întoarse de la geam.

– Nu-i un pariu, rosti el cu voce obișnuită. N-a ratat niciodată până acum.

Joe continua să se târască pe stradă. Pe măsură ce avansa, se vedea că tehnicienii îi prelucraseră fața și acum avea aspectul unui cap de leu neșlefuit. Era alb și transpirat tot, dar nu se mișca bine. Era făcută să arate ca o singură bucată, parcă l-ar fi sculptat ci-neva. Până și firele de păr arcuite pe spate creșteau țepene din

fruntea lată și pomeții înalți. Într-un sfârșit, căzu în fața unui atelier și rămase nemișcat. După vreo două minute, doi bărbați aproape la fel de zdraveni

ca el îl traseră înăuntru. Joe îşi începuse cariera de bătăuş la şapte ani.

– Să nu dai niciodată primul în celălalt, fiule, îi explicase tatăl lui cu răbdare. Căci celălalt eşti chiar tu.

Joe Leone nu-i urmă sfatul nici la şapte ani, vârstă la care, zicea lumea, atinse apogeul inteligenței sale. Îi plăcea să se bată. La doisprezece ani, bătaia era deja meseria lui. Se alăturase Băieților din Umbră. De atunci trăia ca hibrid unic. Îi plăceau colții, tatuajele sensibile şi pantalonii prinşi cu şireturi pe la-terală. Nu avea un trup al lui. Costa atât de mult să se întrețină ca hibrid, că nu avea cum să pună bani deoparte ca să se răscumpere. În fiecare zi era pe ring, făcând acelaşi lucru: o încasa zdravăn. „Am uitat de câte ori mi-am văzut măruntaiele", mărturisea el. „Şi ce dacă? Nu-i mare lucru să rămâi fără ele. Să pierzi o luptă, asta-i greu." Râdea şi-ți mai dădea un rând.

În fiecare zi, hibridul era târât afară din ring, făcut terci. A doua zi, Joe Leone mergea la tehnicianul de pe Strada Strait şi ieşea de la el nou-nouț, gata s-o ia de la capăt. Era o viață obositoare, dar lui îi plăcea. Liv Hula nu-i lua niciodată bani pe băutură. Toată lumea ştia că avea o slăbiciune pentru el.

– Luptele alea sunt nemiloase şi absurde, îi zise ea grăsanului. Antoyne era prea deştept s-o contrazică. După o mică

pauză, căutând alt subiect de ceartă, îi spuse:

– Ai făcut şi altceva înainte de a ține barul ăsta? Liv Hula îi oferi un zâmbet fortat.

5

– Da, una, alta.

– Şi cum se face că eu n-am auzit?

– M-ai prins, Antoyne.

Femeia aşteptă un nou comentariu, dar atenția grăsanului fu atrasă de o noutate ivită pe stradă. Şterse din nou sticla abu-rită şi-şi lipi fața de geam.

– Irene a întârziat puțin azi, zise el.

– Zău?

– Un minut, două.

– Ce contează un minut pentru Irene?

După Liv Hula, luptele erau o meserie prostească. Un trai irosit. Ambiția lui Joe Leone a fost şi ea prostească, la fel ca înfățişarea lui, înainte de-a o cunoaşte pe Irene. Pe urmă s-a înrăutățit. Irene era o Mona cu palmares de invidiat pe cos-

modromul autonom. Minionă, înaltă de un metru şaizeci, purta pantofi cu tocuri transparente din uretan şi-l avea pe vino-ncoace în părul ei blond şi mătăsos. Ca toate produsele marca Uncle Zip, avea în ea ceva organic, real. Îl urmărea pe Joe Leone cum se bate şi, după ce-i simțea mirosul sângelui, nu se mai dezlipea de el. Dimineața, de câte ori mergea el la tehnician, apărea şi ea. Cei doi întruchipau Noul Venusport, industria sexului şi industria luptelor. CândJoe şi Irene erau împreună, nu se mai ştia unde e sexul şi unde e industria. Alcătuiau, ei înşişi, o nouă formă de distracție.

Irene începu să bată cu pumnii în uşa atelierului.

– Cât crezi c-o s-o lase să strige până să-i deschida? întrebă Antoyne grăsanul.

Liv Hula studia cu interes o pată sub forma unei hărți pe tejgheaua de zinc.

– Nu pricep de ce mă-ntrebi pe mine, răspunse ea.

– Ține la el, continuă Antoyne, ca să se impună. Asta-i in-discutabil. Nimeni n-o pune la îndoială... Doamne, adăugă el pentru sine, ia uite ce țâțe are!

Incercă să şi-l imagineze pe Joe Leone mort şi lichefiat, cu oasele şi organele reasamblându-se singure, în timp ce Irene îl săruta cu gura ei de Monă. Poanta era că Irene avea despre lupte aceeaşi părere ca Liv Hula. În fiecare dimineață îi punea pe tehnicieni să-i aducă un scaun de lemn vechi, pe care-l aşeza lângă rezervorul lui Joe, cu sloganul lui publicitar „Opriți tranchilizantele" cam şters. Stătea acolo, ignorând ledurile roz, care oricum pâlpâiau numai de formă, în timp ce, în rezervor, flu-xul de proteine țâşnea ca scuipatul cald, cascade de autocata-liză într-un substrat de patruzeci de mii de specii moleculare, eliminând, la fiecare douăzeci de minute, orice produs nedorit, pe care procesul chimic nu-l putea înlătura. Irene detesta zgomotul produs de rezervor.

/v /v

Într-o zi, n-o să te mai întorci, îi spunea ea Leului. Încă o luptă şi-ai terminat-o cu mine. Dar Joe era deja un algoritm pierdut undeva în spațiul operatorului. Îşi alegea nişte colți noi dintr-un catalog şi se adapta la sistemele lui glicolitice. Nu auzea nimic din ce-i spunea.

Of, Joe, vorbesc serios, insista Irene. Încă o luptă şi gata.

Uneori, Liv Hula privea şi ea rachetele.

În apropierea zorilor, îi vedeai pe ea şi pe grăsan la geam, unul lângă altul,

ca două cargoboturi cu aspect de alamă ridicate din şantierul corporativ. Motorul fRAM al navei care se ridică şi părăsi zona militară desenă în spatele lui o linie albă groasă. În dâra de lumină lăsată în urmă, chipul femeii dobândi o expresie mai blândă decât te aşteptai. Constelația Kefahuchi dispărea treptat de pe cerul care împrumuta forma unui capac

uşor înclinat, oferind ochiului şansa de a zări arcada estică subțire a zorilor verzui, falşi. Vânturile de peste ocean vor începe să bată nu peste mult timp şi, forțate să se târască pe îngusta Stradă Strait, vor spulbera fuioarele înspumate de ceață joasă din zona evenimentelor. Era semnalul aşteptat de oameni să-şi înceapă ziua. Liv Hula şi Antoyne grăsanul se uitau cum nava taie cerul ca o foarfecă.

– Ai pilotat şi una din alea, Antoyne? întrebă Liv Hula. Grăsanul clipi şi întoarse capul.

– Nu era nevoie să mă întrebi. Nu era nevoie să fii sarcastică. În clipa aceea, Jack Serotonin năvăli în bar, aruncând ochii

Înapoi, peste umăr. Avea aerul cuiva care pornise cu stângul de dimineață. Era palid, cu o zgârietură sângerândă pe obraz. Se vedea că înotase prin ape tulburi. Mâneca scurtei de gabar-**dina,** cu fermoar până la gât, îi căzuse de pe umăr, de parcă s-ar fi ținut cineva de ea în timp ce aluneca, îşi zise imediat Liv Hula, fără să-şi dea seama nici ea de ce.

– Vai de mine, Jack! exclamă ea.

– Dă-mi ceva de băut, îi ceru el.

Merse până în mijlocul barului, ca şi cum ar fi avut de gând să bea la tejghea, pe urmă se răzgândi şi se aşeză imediat la cea mai apropiată masă. Odată aşezat, nu mai ştiu ce să facă. Câțiva operatori se detaşară din tavan şi începură să-l examineze. Privirea lui trecu dincolo de ei.

– Rahat, repeta întruna cu glas şoptit şi uluit. După o vreme, începu să respire normal.

Grăsanul uită de sentimentele sale rănite imediat ce apăru Jack. Îşi trase un scaun şi începu să-i spună o poveste plin de entuziasm, aplecându-se peste marginea mesei cu trupul său moale. Vorbea încet şi precipitat, dar se puteau distinge nişte

cuvinte ciudate: „entradista", „raze X puternice" şi „Ed Chia-nese". Jack se uită parcă prin el, apoi îi spuse:

– Taci sau te împuşc chiar acolo unde stai. Deznădăjduit, grăsanul îşi întoarse privirea de la el.

Mărturisi că tot ce aştepta de la barul ăsta e să aibă o şansă, că Jack ar trebui să-i acorde una. Încerca să-şi rețină lacrimile.

– Îmi pare rău, spuse Jack, deja cu gândul la altceva. Când Liv Hulaîi aduse băutura, se aşeză şi-i spuse „Black Heart, Jack, aşa cum îți place ție", păru că nici n-o recunoaşte.

– Rahat, rosti el din nou.

– Unde-i femeia, Jack?

– Habar n-am.

– Să nu-mi zici c-ai lăsat-o acolo.

– A cedat şi-a fugit. E pe undeva prin aureolă. Antoyne, du-te la uşă şi spune-mi dacă vezi pe cineva pe stradă.

– Nu vreau decât să mă pot adapta şi eu, se plânse grăsanul.

– Fir-ar să fie, Antoyne!

– Nimeni nu mă înțelege, se plânse grăsanul. Serotonin deschise gura să mai spună ceva, pe urmă uită

complet de Antoyne.

– N-am mai văzut pe nimeni să se panicheze aşa, reluă el, scuturând din cap. Nici măcar n-am intrat acolo. E nasol în dimineata asta, dar nu chiar atât de nasol.

Îşi termină băutura şi întinse paharul gol către Liv Hula. loc să i-l ia din mână, femeia îl prinse de încheietură.

– Cât de nasol e? îl întrebă. Nu voia să-i dea drumul până nu-i răspundea.

– Lucrurile se plimbă de colo-colo, recunoscu Jack. Am văzut altele şi mai rele, dar ceva mai înăuntru.

– Unde e femeia?

Jack râse. Un râs exersat de prea multe ori.

– Ți-am zis, răspunse el obosit, pe undeva prin aureolă. N-am ajuns mai departe. A luat-o la fugă printre clădiri, i-am văzut ciorapii de mătase şi blana aia afurisită, pe urmă s-a făcut nevăzută. Striga de undeva când am renunțat. Mai dă-mi un pahar, Liv, altfel nu ştiu ce-o să fac.

– Nu te-ai dus după ea, Jack. El o privi pur şi simplu.

– Ai rămas la loc sigur, ai strigat-o de câteva ori, după aceea ai venit acasă.

– Jack n-ar face asta niciodată, se răsti grăsanul brusc. Nimeni n-avea voie să vorbească urât despre Jack.

– Hai, Jack, spune-i. N-ai face asta pentru nimic în lume! Se ridică de pe scaun. Mă duc pe stradă şi stau cu ochii-n patru, cum vrei tu. Ți-ai făcut o impresie greşită despre el dacă-l crezi capabil să se poarte aşa, îi reproşa el femeii.

Imediat ce plecă grăsanul, Liv Hula se duse la bar şi-i turnă lui Jack încă un pahar de rom. Acesta se frecă pe față, ca un om extenuat, incapabil să hotărască pe ce cale s-o apuce în viață mai departe. Arăta mai bătrân decât laplecare. Era tras la față şi avea trăsături mai aspre, iar privirea lui albastră devenise implora-toare, o trăsătură care, intr-o zi, avea să se permanentizeze.

– Habar n-ai cum e acolo, îi spuse el femeii.

– Bine-nțeles că habar n-am. Numai Jack Serotonin ştie.

– Străzile se plimbă una în locul alteia, se dau toate peste cap de la un minut la altul. Legile geografice nu mai funcționează. Nu mai vezi nici urmă de arhitectură clară în toată învălmăşeala aia. Dacă te abați de pe calea ştiută, ai sfeclit-o. Câini rătăciți latră zi şi noapte. Totul se luptă să nu se scufunde.

Liv Hula n-avea de gând să-l lase să scape ieftin.

– Tu eşti profesionistul, Jack, îi aminti ea. Ei sunt clienții. Uite-ți băutura, dac-o mai vrei. Se propti cu coatele de bar. Tu eşti cel care trebuie să se adune.

Cuvintele ei îl amuzară. Bău romul dintr-o înghițitură şi-i reveni culoarea în obraji. Se priviră mai prietenos. Dar el nu-şi încheiase ideea.

– Hei, Liv, rosti el după câteva clipe, care-i diferența dintre ce-ai văzut şi ce eşti? Vrei să ştii cum e acolo înăuntru? Îți pierzi ani la rând încercând să înțelegi, pe urmă, ia ghici ce se întâmplă? Ce e acolo înăuntru începe să te înțeleagă pe tine.

Se ridică şi se îndreptă spre uşă.

– Ce tot o lungeşti acolo, Antoyne? strigă el. Am zis să te uiți. Să arunci o privire.

Grăsanul, care pornise în susul străzii ca să-şi clătească mințile în adierea dinaintea zorilor, dar şi ca să arunce un ochi prin crăpătura scândurilor de la geamul atelierului, în speranța c-o va zări pe Irene Mona, se întoarse în bar rânjind şi tremurând de frig.

– Antoyne poate să ne povestească, spuse Jack Serotonin. Tot ce ştie.

– Lasă-l în pace.

– Ai fost vreodată acolo când s-a pornit babilonia, Antoyne?

– N-am fost niciodată acolo, Jack, răspunse grăsanul în grabă. Nici n-am pretins c-am fost.

– Dispar toate şi habar n-ai ce apare în locul lor. Aerul mi-roase a aluat necopt. Nu e un miros, ci o esență. La fiecare colț vezi un telefon agățat de perete cu un cui. Pe toate scrie „Vorbiți", dar nu au ton. Sună, dar nu răspunde nimeni.

Liv Hula se uită la Jack şi ridică din umeri.

– Jack nu suportă să piardă un client, îi explică ea lui Antoyne.

– Du-te dracului, se enervă Serotonin. Duceti-vă dracului amândoi!

Împinse paharul pe tejghea şi plecă.

În urma lui se făcu linişte, o linişte atât de grea, că Liv Hula şi grăsanul, deşi ar fi vrut să vorbească, rămaseră cu gândurile lor. Vântul care bătea spre țărm se calma pe măsură ce lumina devenea tot mai intensă. Se crăpa de ziuă, fără îndoială. Fe-meia spălă şi şterse paharul din care băuse Jack, apoi îl aşeză cu grijă la locul lui, în spatele barului. După aceea merse în camera de la etaj. Se gândi să-şi schimbe hainele, dar, cuprinsă de panică crescândă, îşi mută privirea de la patul nefăcut pe lada cu pături, apoi la pereții albi şi goi.

Ar trebui s-o iau din loc, îşi zise. Ar trebui să plec chiar acum.

Când reveni în bar, îl găsi pe Antoyne la fereastră, cu mâi-nile proptite de pervaz. Privea cum se ridică încărcăturile una după alta de pe cosmodromul autonom. Se întoarse pe jumătate, vrând să spună ceva. Nu primi nici o încurajare, aşa că se răsuci la loc.

Pe partea cealaltă a străzii, cineva deschise uşa atelierului.

După o luptă scurtă şi liniştită, Irene Mona ieşi împiedicându-se. Făcu doi paşi nesiguri, privind aiurea în susul şi în josul străzii, ca un bețiv care socotea cât de aglomerat e tra-ficul, apoi se aşeză pe marginea trotuarului. Uşa se trânti în spatele ei. I se ridică fusta. Antoyne îşi lipi fața de geam. „Măi, măi", şopti el pentru sine. Între timp, Irene aşeză lângă ea poşetuța roşie din uretan şi începu să scormonească prin ea. Stătu acolo câteva minute, arătându-şi toate cele, trăgându-şi nasul şi ştergându-se la ochi, când pisicile începură să iasă din zona evenimentelor într-o goană silențioasă.

Cine ştie câte animale erau? Printre ele nu găseai nici una tărcată, doar albe sau negre. Când năvăleau din zona eveni-mentelor, parcă se cobora haosul

în şuvoaie în care, deşi se cunoaşte fiecare element, rezultatul nu e niciodată previzibil. În curând, strada se umplu de feline care fugeau în ambele sensuri, aducând cu ele căldura corpului lor şi un miros de praf apăsător, dar nu deranjant. Irene se ridică cu greu. Pisicile tre-cură pe lângă ea ca pe lângă un stâlp.

Irene se născuse pe o planetă numită Perkin's Rent. Ple-case de acolo înaltă şi osoasă, cu mersul stângaci şi picioa-rele mari. Când zâmbea, i se vedeau gingiile. Îşi ondula părul în şuvițe arămii lăcuite, atât de strânse, că puteau recepta bru-mul de retea al transmisiilor elementare din univers. Era dulce când râdea. Plecase cu racheta de acasă la şaptesprezece ani, ducând în valiză o rochie de bumbac galben, imitație *art deco,* tampoane şi patru perechi de pantofi cu tocuri cui. „Ador pantofii", explica ea când se îmbăta. „Ador pantofii." În zi-lele acelea dădea ce e mai bun din ea. Se tinea scai de tine vreo două săptămâni, pe urmă se lipea de altcineva. Era îndră-gostită de un pilot.

Rămase în stradă cu lacrimile şiroindu-i pe obraz şi urmărind pisicile care se furişau pe lângă ea, până când Liv Hula îşi croi drum printre feline, o trase în bar, o aşeză pe un scaun şi-o întrebă:

– Ce să-ți aduc, drăguțo?

– A murit de data asta, răspunse Irene grăbit.

– Nu-mi vine să cred, spuse Liv Hula.

Îşi făcu imediat ordine prin gânduri, plănuind să le păs-treze pentru ea, să se țină deoparte. Dar îi venea greu să se detaşeze, pentru că Irene repeta întruna, în stilul ei bezmetic, „De data asta a murit, şi gata". Fata îi luă mână şi şi-o lipi de obraz. După părerea ei, ceva anume îi făcea pe bărbați inapți mai toată viata lor.

5

– Şi eu am zis întotdeauna la fel, o susținu Liv Hula.

Pe urmă Irene începu iar să-şi tragă nasul. Fu nevoită să-şi scoată oglinda din poşetă.

– Mai ales în părțile esențiale, completă ea.

Mai târziu, când Antoyne reveni şi vru să stea de vorbă cu Irene, eaîi oferi un adevărat spectacol al formelor sale. Grăsanul îi cumpără o băutură asortată cu fusta ei colorată în roz şi galben, despre care îi spuse că se bea pe o planetă de idioți, pe care o cunoştea ca-n palmă.

– Am fost acolo, Antoyne, îi spuse ea surâzând.

Irene cea originală, îşi zise ea, nu se prea descurca singură. Obişnuia să se aşeze de pe un pat pe altul, să asculte ploaia şi să-şi adune gândurile. Dar nu-i lipsea ambiția. Stelele din Halo erau, pentru ea, o firmă mare, din tuburi de neon, pe care scria: TOȚI PANTOFII PE CARE-I POȚI MANCA. Când şi-a cumpărat pachetul Mona, tehnicianul i-a promis că părul îi va mirosi întotdeauna a şampon de mentă. Ea s-a uitat prin cataloage şi exact asta a ales, iar tehnicianul şi-a făcut treaba. Pe străzile din Raintown, mirosul era punctul ei forte.

– Am fost acolo, repetă ea, alintându-l cu mirosul ei de mentă, iar acum mă bucur să cunosc pe altcineva care a fost acolo.

Antoyne, ca orice bărbat, se simți încurajat. Stătu cu Irene şi după ce ea îşi termină băutura, încercând s-o cucerească cu poveşti din vremea când pilota rachete. Dar Irene văzuse deja toate locurile lui - chiar mai multe, îşi zise Hula -, iar Antoyne nu avea să primească mai mult în schimbul unui cocktail ieftin. Liv îi privea de la distanță, cu propriile gânduri atât de

zdruncinate, încât nu-i păsa cum se va sfârşi discuția dintre ei. În cele din urmă, şi Antoyne înțelese cum stăteau lucrurile. Îşi dădu părul pe spate şi se retrase la locul său, lângă geam. Cât era ceasul? Ce s-a întâmplat, de a ajuns el în acest loc? Privi strada.

– S-a luminat. Hei, eu chiar l-am respectat pe individul ăla, ştiai? mormăi el.

În vremea asta, pisicile se scurgeau năvalnic, ca numerele dintr-o problemă de mecanică statistică, fără să încetinească sau să devieze, până când dispărură brusc şi strada rămase din nou pustie. Vizavi de bar, tehnicienii de la atelier aruncau la canal proteinele lui Joe.

În cosmodromul civil, navele de croazieră, pe jumătate as-cunse de ceață, dominau restul clădirilor. De-a lungul străzilor înguste începură să circule fete cu ricşa şi băieți tatuați care trans-portau turiştii de la New Cafe Al Aktar în Moneytown, de la Biserica de pe Stâncă la Biserica din Piatră, iar în jur, zdrențele şi giulgiurile lor de operatori mascați şopteau: „Un loc pe care toți îl vor vedea cu siguranță, un spectacol al opozițiilor." Pe la opt, Raintown era împânzit de haine de blană, vopsite în culoarea mierii sau a castanelor dulci, astfel croite încât să cadă ca un material mult mai uşor. Ce sume erau în joc? De unde atâția bani? Proveneau de pe altă planetă. Banii corporațiilor. Oricât de crudă era industria care le producea, nu puteai nega frumusetea blănurilor, nici luxul lor ostentativ.

La scurtă vreme după ce dispăru şi ultima pisică în oraş, clienta lui Jack se întoarse în bar.

Dacă el revenise tot murdar, ea era curată. N-ai fi observat nimic deosebit, poate doar că mergea puțin adusă de spate şi avea o expresie imobilă. Ținea mâinile în buzunar. Nu fusese prădată, totuşi era mai prudentă ca înainte, ținea privirea mereu

Înainte, de parcă o durea ceafa sau încerca să vadă ce se pe-trece din colțul ochilor. Un astfel de limbaj al trupului era greu de descifrat. Se aşeză cu grijă la o masă de lângă fereastră, picior peste picior, şi ceru încet de băut.

– Mă întreb dacă poate cineva să-i dea bărbatului restul de bani, spuse ea după un timp.

Antoyne păşi spre ea plin de solicitudine.

– Aş putea s-o fac eu, se oferi el.

– Nu, n-ai putea, îl avertiză Liv Hula. Jack e-un tip ieftin, te-a lăsat baltă. Nu-i datorezi nimic, îi spuse ea femeii.

– Totuşi, cred că trebuie să-i dau şi restul banilor. Îi am aici. Şi n-am pățit nimic, zău. Ridică privirea spre tavan. Poate sunt puțin nedumerită, a fost foarte neplăcut.

Liv Hula ridică mâinile a neputință.

– De ce vin toți aici? îl întrebă ea pe Antoyne grăsanul cu voce tare.

Apoi continuă, înainte ca el să-i răspundă:

– Renunță la turul sigur şi se pomenesc în barul ăsta. Întotdeauna îl găsesc pe Jack al nostru.

– Jack e-un tip cumsecade, protestă grăsanul.

– Jack e-o glumă, Antoyne, şi tu la fel.

Grăsanul se ridică în picioare, ca şi cum ar fi vrut s-o învețe minte, dar se răzgândi. Clienta lui Jack îi zâmbi uşor, încura-jator, dar privirea ei nu se opri asupra lui. Câteva minute se scurseră în tăcere. Apoi se auzi un scaun târât pe podea şi Irene Mona se aşeză la masa unde se petreceau evenimentele. Tropăia cu tocurile de uretan pe podeaua de lemn. Îşi ştersese lacri-mile şi se dăduse cu ruj pe buze. Nu se mai gândea laJoe Leul. Unde-i fusese mintea, să-şi irosească energia în felul ăla? Avea viitorul în față, toți erau de acord, unul luminos, lipsit de griji.

Îşi făcuse planuri, planuri sănătoase. Deşi, după cât de bine se cunoştea,

avea să-l păstreze pe Joe în inimă mulți ani la rând.

– Ai o haină foarte frumoasă, i se adresă Irene femeii şi-i întinse mâna.

În prima clipă, femeia nu ştiu cum să reacționeze. Apoi îi scutură mâna şi spuse:

– Multumesc. E într-adevăr frumoasă, nu-i asa?

– Minunată, o admir foarte mult.

Irene dădu uşor din cap, vru să mai spună ceva, dar se aşeză din nou şi se jucă cu paharul.

– Să nu fi rea cu el, strigă ea către Liv Hula. La urma urmei, nu-i decât un bărbat.

Greu de spus la care bărbat se referea.

– Cred că trebuie să-şi primească banii, interveni femeia cu haina de blană. Neprimind nici un răspuns, puse banii pe masă, în bancnote mari. Eu îi las aici, adăugă.

– Isuse! exclamă Liv Hula. Antoyne, mai vrei un pahar? Dar grăsanul se săturase de felul în care era tratat la bar.

Nu dorea decât să se integreze, văzuse la fel de multe ca alții, chiar mai multe. Era nervos că nu-l asculta nimeni. Îşi aminti de vremea când pilota navele cu transmisie automată, plane-tele pe care le-a vizitat atunci şi ce-a văzut pe ele. Gay Lung, Ambo Danse şi Fourth Part, Waitrose Two şi The Thousand Suns. S-a irosit pe el însuşi ca banii printre stelele Plajei şi în Golful Radio. A mers peste tot şi-a văzut multe. A navigat prin bula Alcubierre cu Ed Chianese. A avut o rachetă căreia îi zicea Kino Chicken. N-a rezistat singurătății. De Santa Muerte, a inhalat ceva care i-a deviat nu numai septul, ci şi simțul per-ceperii lucrurilor. Adio, meserie de pilot!

Ce să-i faci, îşi zise. Nu poți să păstrezi un lucru toată viața.

Cel puțin acum părăsise barul ca să respire aerul dimineții. O luă spre Moneytown, spre mall-ul micuț din sudul Străzii Strait, pe lângă cosmodromuri, spre mare. Mijea ochii în lumina puternică ce răsărea din apa îndepărtată. O să-şi caute de lucru. O să caute oameni care nu zâmbeau de dragul zâmbetului.

După plecarea lui, barul lui Liv Hula se cufundă în tăcere. Unul câte unul, operatorii se detaşară subtil din tavan şi se îndreptară spre femeia cu haină de blană, care îi privi absentă. Din bucătărie şi din conducte se furişau diverse miasme. Cele trei femei rămaseră fiecare cu gândurile ei. Din când în când, una

dintre ele mergea la uşă şi, sub privirile nerăbdătoare ale celorlalte două, se uita pe stradă, la zona evenimentelor -silențioasă şi dubioasă - împletită în fuioarele de ceață chimică din timpul zilei şi înălțată odată cu ele.